

Sag 267/83

Aissatou Diatta mod Land Berlin

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Bundesverwaltungsgericht)

»Vandrende arbejdstagere — opholdsret for arbejdstageres familiemedlemmer«

Sammendrag

- 1. Fri bevægelighed for personer — arbejdstagere — opholdsret for familiemedlemmer — bevarelse af fælles bolig for familien — ingen nødvendig betingelse — selvstændig ret til ophold på grundlag af artikel 11 i forordning nr. 1612/68 — ikke antaget
(Rådets forordning nr. 1612/68, art. 10 og 11)*
- 2. Fri bevægelighed for personer — arbejdstagere — opholdsret for familiemedlemmer — ægtefæller — samlivsophævelse
(Rådets forordning nr. 1612/68, art. 10)*

1. Det er en forudsætning for den i artikel 10 i forordning nr. 1612/68 omhandlede opholdsret for vandrende arbejdstageres familiemedlemmer, at arbejdstageren med henblik på modtagelsen af sin familie råder over en bolig, som svarer til de krav, der anses for normale, jfr. stk. 3, hvorimod der ikke opstilles noget krav om, at der til stadighed foreligger en fælles bolig for familien.

Forordningens artikel 11 hjemler kun en ret for den vandrende arbejdstagers familiemedlemmer til på hele den pågældende medlemsstats område at udøve enhver form for lønnet beskæftigelse, og bestemmelsen hjemler ikke nogen opholdsret, der er uafhængig af, om de i artikel 10 opstillede betingelser er opfyldt.

2. Artikel 10 i forordning nr. 1612/68, hvorefter den vandrende arbejdstagers

ægtefælle har ret til at tage ophold hos arbejdstageren, finder anvendelse, så længe ægteskabet ikke er blevet opløst ved en afgørelse fra den dertil kompe-

tente myndighed. Dette er ikke tilfældet, når ægtefællerne blot har ophævet samlivet, også selv om de har til hensigt senere at lade sig skille.

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT MARCO DARMON

fremsat den 7. november 1984 ¹

Høje Domstol.

1. Domstolen har af Bundesverwaltungsgericht, den øverste forvaltningsdomstol i Forbundsrepublikken Tyskland, fået forelagt to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artiklerne 10 og 11 i Rådets forordning nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet ².

2. Disse spørgsmål er blevet forelagt Domstolen i forbindelse med følgende sag:

Aissatou Diatta er senegalesisk statsborger og gift med en fransk statsborger, der bor og arbejder i Vestberlin i overensstemmelse med de gældende regler. Kort tid efter indgåelsen af ægteskabet tog hun til Vestberlin for at flytte sammen med sin mand i dennes lejlighed. Hun er beskæftiget som hushjælp og fik den 13. marts 1978 udstedt en opholdstilladelse, der var gyldig indtil den 16. juli 1980. Siden august 1978 har hun levet adskilt fra sin mand — som hun agter at lade sig skille fra — idet hun ønsker at bo i en bolig, som hun selv har lejet. Ved udløbet af opholdstilladelsen søgte hun om forlængelse, men fik afslag. Det er dette

afslag — der er begrundet med, at ægtefællerne ikke lever sammen — som i øjeblikket verserer ved Bundesverwaltungsgericht.

3. Ved kendelse af 18. oktober 1983 besluttede retten i medfør af EØF-traktatens artikel 177 at udsætte den af Diatta anlagte sag, indtil Domstolen har besvaret følgende to spørgsmål:

»1) Skal artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1612/68 fortolkes således, at en ægtefælle til en arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat og er beskæftiget på en anden medlemsstats område, anses for at have bopæl 'hos... [arbejdstageren]', når han varigt har ophævet samlivet, men bebor en anden bolig i samme område?

2) Skal artikel 11 i forordning nr. 1612/68 fortolkes således, at den, der ikke selv er statsborger i en medlemsstat, men som er gift med en statsborger i en medlemsstat, som udøver erhverv på en anden medlemsstats område, har opholdsret i denne medlemsstat, uanset om vedkommende opfylder betingelserne for opholdsret i henhold til forordningens artikel 10, når den pågældende ønsker at udøve en lønnet beskæftigelse på medlemsstatens område?»

1 — Oversat fra fransk.

2 — EFT 1968 II, s. 467.